

فروغ گشتاسبی: الگوی جدید قراردادهای نفتی ایران، برای شرکت‌های خارجی جذابیت‌های زیادی دارد، اما این قراردادها هنوز در نقطه‌ای قرار ندارد که بتواند حضور شرکت‌های نفتی بین‌المللی طراز اول را در صنعت نفت ایران، تضمین کند.

تداوم تحریم‌های ایالات متحده آمریکا، به‌پایان رسیدن عمر دولت یازدهم و نگرانی شرکت‌های بین‌المللی از پایندبودن دولت بعدی به قراردادهایی که در این دولت امضا می‌شود، شیده‌نشدن یک صدای واحد درباره سرمایه‌گذاری خارجی و در مجموع فضای سیاسی داخل کشور و موانع همیشگی که در جذب سرمایه‌گذاری خارجی در ایران وجود دارد، موجب شده است تا اجرای قراردادهای جدید نفتی که به «آی‌پی‌سی» (IPC) شهرت دارد، همچنان در اغما بماند.

اکنون جای این پرسش وجود دارد که تحریم‌های دولت آمریکا تا چه حد می‌تواند بسر راهبردهای شرکت‌های نفتی بین‌المللی طراز اول جهان اثرگذار باشد که از بازار بکر و پرسود صنعت نفت ایران صرف نظر کنند؛ اینکه شرکت‌های نفتی بین‌المللی تا چه حد تابع سیاست‌های دولت‌های خود هستند و چقدر می‌توانند برای دستیابی به منافع خود در صنعت نفت ایران، مستقل از سیاست‌های کلان کشور متبوع خود عمل کنند و خطراهی سرمایه‌گذاری و کار در ایران را بپذیرند، موضوعی است که اکبر سلطانی؛ تحلیلگر اقتصاد روابط بین‌الملل و دانش‌آموخته اقتصاد روابط بین‌الملل به آن پاسخ می‌دهد.

سلطانی که نماینده دو انستیتوی علمی خارجی در ارتباط با ارائه آخرین فناوری پرتونگاری و تکنولوژی «LRW» در ایران، طرح و نماینده تام‌الاختیار طرف سعودی در پروژه بانک مشترک ایران - سعودی و مشاور هلدینگ‌های بزرگ صنعتی، به‌ویژه گروه‌های نفت و گاز اروپایی و سعودی از سال ۲۰۰۱ میلادی تاکنون است، درباره اینکه شرکت‌های بین‌المللی در اجرای پروژه در کشورهای نفت‌خیز، چقدر تابع سیاست‌های کشورهای متبوع خودشان هستند، می‌گوید: شرکت‌های طراز اول دنیا که رتبه اعتباری یکی از سه سازمان معتبر، S&P، Moody’s، Fitch را دارند، لزوماً تابع سیاست‌های کشور متبوع خود نیستند؛ هرچند نیاز به تکرار این واقعیت نیست که شرکت‌های بزرگ نفتی به کلوپ‌های سیاسی متصل هستند و چهره‌های سرشناس سیاسی در پس آن فعالیت دارند. شرکت‌ها سود می‌برند و با شاقول سیاست‌های کلان، نقشه راه این شرکت‌های نفتی را

ترسیم می‌کنند. اما شرکت‌های دست دوم و سوم تابع سیاست‌های کشور متبوع و بورس بین‌الملل و قوانین بین‌الملل هستند. نکته حائز اهمیت اینکه، شرکت‌های بین‌المللی طراز اول به دنبال شهرت نیستند، بلکه نگران هستند که نکند در پروژه‌ای مشارکت کنند و آن پروژه آنها را وادار به حاشیه‌های غیرحرفه‌ای و فنی، مثل شرهای یک طرفه خزانه‌داری آمریکا و… کند، بنابراین ملاحظه یکی از پارامترهایی است که همیشه در دستور کار خود دارند.

سلطانی درباره الگوی جدید قراردادهای نفتی ایران (IPC) می‌گوید: نسخه نهایی این الگوی قراردادی، جذب سرمایه‌گذاری خارجی، انتقال دانش فنی و فناوری و تولید صیانتی از مخازن و افزایش ضریب بازپافت را دنبال می‌کند. همچنین حضور در بازارهای بین‌المللی با ایجاد شرکت‌های اکتشاف و تولید داخلی تنظیم شده و با اینکه ملاحظاتی بر او وارد است و نیازمند شفافیت بیشتر به منظور فهم و جذب سرمایه‌گذار خارجی است، برای

موقعیت فعلی مثبت ارزیابی می‌شود. از سوی دیگر شرکت‌های خارجی، شرکای شرکت‌های ایرانی خواهند بود، نه دزدان سر گردنه، بنابراین در تنظیم قراردادهای آتی احترام متقابل مهم‌ترین مؤلفه ادامه همکاری خواهد بود.

این تحلیلگر اقتصادی در پاسخ به این پرسش که چه شرکت‌هایی می‌توانند در مناقصه‌های نفتی ایران بعد از نهایی‌شدن آی‌پی‌سی شرکت کنند، می‌گوید: آن دسته از شرکت‌هایی که در وهله نخست در زمره شرکت‌های اکتشاف و تولید (E&P) یا شرکت‌های بین‌المللی نفتی آی‌سی (IOC) باشند، افزون بر آن به طور حتم رتبه اعتباری یکی از سه سازمان معتبر، S&P، Moody’s، Fitch را در اختیار داشته باشند. S&P، Moody’s در آمریکا مستقر هستند، اما Fitch دفتری در نیویورک و لندن دارد.

سلطانی در مورد اینکه آیا به جز آی‌پی‌سی قراردادهای دیگری نیز با علاقه‌مندان خارجی بسته

توافق اوپک به سود ایران

ایران به بازار نفت ارزیابی می‌کرد. به‌همین دلیل ایران

از آن زمان تاکنون، با پیوست به فریز نفتی مخالف بود. اما تداوم کاهش قیمت نفت و کسری بودجه عربستان به گونه‌ای بود که آنها مجبور شدند باز هم اجرای طرح فریز نفتی و تثبیت و همچنین کاهش سقف تولید را بپذیرگی کنند و این امر در نشست الجزایر، طور جدی بررسی شد. چند روز قبل از نشست الجزایر، عربستان اعلام کرد حاضر است ۳۰۰ هزار بشکه از تولید خود را کاهش دهد مشروط بر آنکه ایران بیش از میزان کنونی که سه‌میلیون و ۶۰۰ هزار بشکه در روز و یک میلیون بشکه بیش از سال گذشته است، تولید نکند. اما زنگنه در بدو ورود به الجزایر این موضوع را رد کرد و به‌صراحت گفت ایران سهم ۶۰۰درصدی خود از تولید اوپک را بر مبنای سهمیه‌های قبل از تحریم‌ها می‌خواهد. این موضوع زنگنه به این معنا بود که در صورت دست‌نیافتن اعضای اوپک به توافق میزان تولید نفت ایران تا چهارمیلیون و ۴۰۰ هزار بشکه در روز می‌توانست افزایش یابد و در صورت توافق احتمالی باز هم ایران تولیدی کمتر از چهار میلیون بشکه در روز را تجربه نمی‌کرد. البته لیبی و نیجریه هم شرایطی مشابه ایران داشتند و در صد افزایش تولید نفت خود بودند. بروز چنین شرایطی، حصول توافق را برای اوپک دشوارتر می‌کرد. اما انتشار گزارش‌هایی که نشان از تأثیر بالای کاهش قیمت نفت بر اقتصاد عربستان داشت، نشان می‌داد سعودی‌ها در اجرای فریز نفتی، این بار بیش از گذشته اصرار دارند. سرانجام این توافق صورت گرفت و در حالی قرار شد کشورهایی همچون عربستان، ۷۰۰ هزار بشکه از تولید خود را کاهش دهند که ایران از این موضوع مستثنا بود و براساس توافق، حق دارد تولید خود را تا چهار میلیون بشکه در روز - ۴۰۰ هزار بشکه بیش از میزان فعلی - افزایش دهد. این برای ایران یک پیروزی دیپلماتیک محسوب

می‌شود، چراکه با این توافق، در صورت کاهش قیمت نفت، ایران دیگر در افزایش عرضه به بازار، مقصر جلوه داده نخواهد شد، زیرا اولا براساس توافق نشست الجزایر اقدام می‌کند و ثابا این حق برای کشورهای لیبی و نیجریه هم به رسمیت شناخته شده و همین موجب می‌شد بار افزایش عرضه نفت، فقط بر دوش ایران نباشد.

توافق الجزایر، علاوه بر آنکه توافقی به سود ایران است، توافقی به سود اوپک هم است، چراکه ابتدا اعضای اوپک برای فریز نفتی یا همان تثبیت دولت هم به توافق نمی‌رسیدند، اما اکنون نه‌فقط برای افزایش نیافتن عرضه به بازار توافق کردند، بلکه قرار شد تولید خود را هم کاهش دهند. این برای اعضای اوپک که هشت سال بود به هیچ توافقی نرسیده بودند، نقطه آغاز دیگری محسوب می‌شود، چراکه در سال‌های اخیر، تأثیرگذاری اوپک بر بازار جهانی نفت با توجه به افزایش تولید کشورهای خارج از اوپک به‌ویژه آمریکا و روسیه، کاهش یافته بود و اختلافات اعضا این تأثیرگذاری را کم‌رنگ‌تر هم کرده بود. اکنون توافق، الجزایر می‌تواند خون تازه‌ای در رگ‌های اوپک باشد که اگرچه نمی‌تواند اقتدار دهه ۱۹۷۰ را بازیابد، اما تأثیرگذاری بیشتری نسبت به یک دهه اخیر در بازار داشته باشد؛ چراکه آنچه در سال‌های اخیر، موجب پنهان‌شدن اختلافات اعضای اوپک شده بود، قیمت بالای نفت بود و از زمانی که قیمت نفت کاهش یافت، این اختلافات آشکارتر از قبل شد. اکنون با این توافق، می‌توان امیدوار بود اوپک و به تبع آن، کشورهای عضو اوپک به‌ویژه تولیدکنندگان عمده نفت از جمله ایران که در صد صعود مجدد به رتبه دوم تولید اوپک است، تأثیرگذاری بیشتری در بازار جهانی نفت داشته باشند که این تأثیرگذاری قطعا در عرصه دیپلماسی نیز همچون بازویی فعال نقش ایفا خواهد کرد.

نفت و انرژی

اظهار نظر یک تحلیلگر اقتصادی در روابط بین‌الملل:

IPC و پیشتازی اقتصاد دانش‌بنیان در صنعت نفت

می‌شود، اظهارنظر می‌کند: ستاد فرماندهی اقتصاد مقاومتی، سید قراردادهای شرکت ملی نفت ایران را مشتمل بر مدل جدید قراردادی آی‌پی‌سی، بیع متقابل و آی‌پی‌سی (EPC) و آی‌پی‌سی‌اف (EPCF) تصویب و در اختیار شرکت ملی نفت ایران قرار داده که این سید بر این اساس هدف‌گذاری شده است که با انعقاد این مدل‌های قراردادی، تولید نفت خام یک‌میلیون بشکه و تولید گاز ۴۵۰میلیون مترمکعب در روز افزایش یابد. مدل قراردادی جدید آی‌پی‌سی و قراردادی بیع متقابل با تمرکز بر پروژه‌های شرکت‌های نفت و گاز پارس و مهندسی و توسعه نفت (متن) امضا و اجرایی می‌شود و در مقابل، قراردادهای آی‌پی‌سی و آی‌پی‌سی‌اف بیشتر در پروژه‌های نگهداشت شرکت‌های ملی مناطق نفت‌خیز جنوب، فلات قاره ایران و نفت مناطق مرکزی کاربرد خواهد داشت. عملاً روشن است که سبدی از قراردادهای نفتی برای جذب سرمایه‌گذاری خارجی نیاز است.

سلطانی در پاسخ به این پرسش که آیا قراردادهای نفتی که با شرکت‌های خارجی برای اکتشاف، ارزیابی، توسعه، تولید و ازدیاد برداشت منعقد می‌شود، تحت شمول اصل ۷۷ قانون اساسی هست یا خیر، می‌گوید: اصل ۷۷ قانون اساسی حاکی است، عهدنامه‌ها، مقاله‌نامه‌ها، قراردادها و موافقت‌نامه‌های بین‌المللی باید به تصویب مجلس شورای اسلامی برسد. هرچند نفت از انفال است و ملاحظات فقهی خاص خود را دارد، تصویب‌نامه هیات وزیران تاریخ ۱۳۹۵/۵/۱۶ موضوع نخود نظارت بر انعقاد و اجرای قراردادهای نفتی است، پس آثار موارد مذکور در اصل ۷۷ قانون اساسی بر آن مرتب نبوده در حکم عهدنامه، مقاله‌نامه، قرارداد و موافقت‌نامه‌های بین‌المللی نیست تا به تصویب مجلس شورای اسلامی برسد، بلکه با رعایت اصل ۱۳۸ تصویب شده و از واجهت قانونی لازم برخوردار است. این تحلیلگر اقتصاد روابط بین‌الملل در حوزه سرمایه‌گذاری نفت اظهار می‌کند: برای تحقق اهداف

ششمین سال چهاردهم • شماره ۲۶۹۷ روزنامه

اقتصادی پیش‌بینی‌شده در برنامه‌های توسعه‌ای از جمله رشد اقتصادی هشت‌درصدی، نیازمند فناوری روز و جذب سرمایه خارجی هستیم زیرا اتکای صرف به منابع داخلی کشور در بهترین حالت رشد اقتصادی ما، از مرز پنج درصد تجاوز نمی‌کند، این میزان رشد اقتصادی، یعنی حفظ وضع موجود، به بهبود شرایط کمکی نخواهد کرد. وقتی حداقل ۲۰ درصد ذخایر هیدروکربوری ایران در خارج از مرزها قرار گرفته، صنعت نفت کشور می‌تواند ادعای تحقق رویکرد بین‌المللی داشته و به‌عنوان یک توسعه‌دهنده قوی در میدان‌های نفت و گاز کشورهای دیگر حضور داشته باشد، به شرطی که به منظور مدیریت سرمایه‌گذاری درآمدهای نفت و فـراورده، صندوقی به نام صندوق سرمایه‌گذاری نفت تأسیس کند تا با سرمایه‌گذاری، ریسک جابه‌جایی قیمت‌های انرژی را برای کشور به حداقل برساند و در درازمدت وابستگی به درآمدهای نفتی را کمتر و کمتر کند.

رشد اقتصادی نفت در پایان برنامه ششم توسعه ۹،۲ درصد هدف‌گذاری شده که اگرچه تعهد سنگینی است، دست‌یافتنی است. به شرطی که پیشتازی اقتصاد دانش‌بنیان دومین بند سیاست‌های ابلاغی مقام معظم رهبری درباره اقتصاد مقاومتی سرلوحه اقدامات وزارت نفت باشد. نزول ۱۸ پله‌ای ایران در رده‌بندی جهانی از نظر میزان جذب سرمایه‌گذاری خارجی از ابتدای دولت یازدهم، همچنین آمار ارائه‌شده از سوی آژنگاد نشان می‌دهد ایران از نظر جذب سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی در سال ۲۰۱۵ میان ۱۴ کشور غرب آسیا همچنان رتبه ششم را به خود اختصاص داده است این فرایند می‌تواند معکوس باشد، اگر شاخص‌های فوق مراعات شود.

وی درباره وضعیت فضای سیاسی داخل کشور پس از برجام، می‌گوید: فضای سیاسی داخل کشور پس از برجام شامل دو تگرش عمده درباره تأثیرگذاری این توافق مهم بین‌المللی بر وضعیت اقتصادی کشور

نگاهی به نشست الجزایر، فریز نفتی و امیدواری ایران به آینده

زنگنه پاسخ داد: «در سطح تولید فعلی خیر». خبرنگار بلومبرگ مجدداً پرسید، آیا شما به‌دنبال سطح تولید چهارمیلیون بشکه‌ای هستید؟ وزیر سری تکان می‌دهد و تأیید می‌کند که ایران به‌دنبال این سقف تولید است. وی در ادامه اعلام کرد که ایران خواستار سهمی حدود ۱۳ درصد از تولید نفت اوپک است. ایران برای رسیدن به این هدف باید حدود ۷۰۰هزار بشکه بر تولید نفت فعلی خود اضافه کند. «خالد الفالح»، وزیر نفت عربستان‌سعودی، در حاشیه برگزاری پانزدهمین نشست در الجزایر در گفت‌وگو با بلومبرگ از آمادگی عربستان برای پذیرش مستثاضدن ایران از برنامه محدودیت عرضه نفت خبر داد. به عبارت دیگر خالد الفالح، وزیر انرژی عربستان، برخلاف نشست‌های پیشین اوپک، موضوعی منعطف‌تر نسبت به ایران اتخاذ و تأکید کرده است، ایران، لیبی و نیجریه باید بتوانند با حداکثر ظرفیت معقول خود تولید کنند. این در حالی است که عربستانی‌ها پیش از این بارها اعلام کرده بودند در صورتی با اجرایی‌شدن طرح فریز نفتی موافقت خواهند کرد که ایران هم تولید خود را محدود کند و در این طرح شرکت داشته باشد، اما حالا با گذشت چند هفته از تأکیدهای پایپسی، وزیر نفت این کشور، مستثاضدن ایران را پذیرفته و این امر پرسش‌های بسیاری را در ذهن تحلیلگران بازار نفت ایجاد کرده است، زیرا زمستان سال گذشته بود که عربستان و قطر، ظاهراً با نگاهی دلسوزانه‌تر به نفت، وارد بازی جدیدی با اوپکی‌ها شدند؛ بازی‌ای که از آن روز تاکنون با حواشی زیادی همراه بوده است. اکنون روسیه به‌عنوان یک کشور غیروپکی و مکزیک و همین‌طور نروژ و چند کشور دیگر که در حاشیه خلیج‌فارس هستند، در حال تغییر موضع هستند. به این دلیل که با پذیرش این موضوع که ایران بتواند محدودیت‌های خود را از سر راه بردارد، فرصتی طلایی ایجاد می‌کند که این فرصت طلایی‌ی منجر به تثبیت بازار و تقویت قیمت فروش نفت خام و در نهایت

ششمین سال چهاردهم • شماره ۲۶۹۷ روزنامه

است. از یک طرف عده‌ای بر این باورند که برجام نتوانسته آن‌گونه که بابدوشاید بر وضعیت اقتصادی کشور تأثیرگذار باشد، به‌گونه‌ای که اقتصاد ایران همچنان دچار مشکلات عمده‌ای است. از طرفی موافقان برجام معتقدند که به دنبال این توافق، ایران توانسته فضای جهانی را با اتخاذ شیوه‌های جدید دیپلماتیک به نفع کشور تغییر داده، از فضای بسته سابق بیرون آمده و به دلیل فرصت‌های سرمایه‌گذاری بسیاری که به منظور توسعه صنعت نفت و گاز ایران ارائه شده، می‌تواند در صورت حل‌وفصل‌کردن مشکلات نهاده‌شده ساختاری، شرکت‌های خارجی زیادی را که مشتاق معرفی استعدادها و توانایی‌های خود در حوزه نفت و گاز هستند جذب کرده به رشد اقتصادی هدف‌گذاری‌شده در برنامه توسعه دست پیدا کند. باوجوداین، تصویر برجام در ذهن مردم روشن نیست. درباره اینکه چه تأثیری می‌تواند بر رشد اقتصادی کشور داشته باشد.

سلطانی در پاسخ تکمیلی به این پرسش‌ها که آیا برجام مسئول اصلاح ساختار اقتصادی کشور است و می‌تواند مشکلات نهاده‌شده در اقتصاد ایران را برطرف کند و این توافق تا چه اندازه می‌تواند با می‌توانست در نقل‌وانتقالات پولی و مالی به ما کمک و اموال مسدودشده ایران را آزاد کند و اینکه آیا ایران توانست برای دریافت مبالغی که از فروش نفت خود در بانک‌های کشورهای خارجی ذخیره شده بود، اقدام کند، می‌گوید: با فرض پاسخ مثبت به این پرسش‌ها، برجام توانسته است تأثیرات خوبی اقتصاد کشور بر جای بگذارد. فراموش نکنیم که به‌دنبال توافق برجام، ایران توانست از سیستم سهمیه‌بندی فروش نفت رهایی یافته، برای افزایش صادرات نفت اقدام کند. ولی باید به این گزاره کلی توجه داشت که بهبود وضعیت اقتصادی پس از برجام نیازمند اقدامات ساختاری مثل اصلاح ساختار اقتصادی، برطرف‌کردن عوامل تجاری و بازکردن مسیر دادوستد با جهان خارج است که می‌تواند شاهد اثرگذاری کامل برجام بر تحولات اقتصادی در کشور باشد.

برجام به‌جز مباحث اقتصادی که طیف وسیعی را دربرمی‌گیرد، توانسته است فضای عمومی کشور را به سمت مساعدشدن حرکت بدهد که این امر مبارکی است. زمانی ایران به‌عنوان منبع نگرانی در جهان و رسانه‌های جهانی مطرح بود، اما اکنون این موضوع تا حد زیادی تغییر کرده و در اغلب کشورها فضای سابق متحول شده است.

حمیدرضا شکوهی: وزیران کشورهای عضو اوپک که هفته گذشته در الجزایر گرد هم آمده بودند تا در نشستی مشورتی درباره کاهش تولید مذاکره کنند، برخلاف پیش‌بینی‌ها به توافق نهایی رسیدند تا از شوق این توافق که پس از هشت سال نخستین توافق اوپکی‌ها محسوب می‌شود، این نشست مشورتی را به نشست فوق‌العاده تغییر نام دهند. این توافق که با هدف تنظیم بازار و جلوگیری از افت هرچه بیشتر قیمت نفت صورت گرفت، در نگاه اول، با توجه به میزان کاهش تولید که ۷۰۰ هزار بشکه است، چندان اتفاق بزرگی به نظر نمی‌رسد، چراکه میزان مازاد عرضه در بازار بیش از این میزان است. اما با وجود این، این توافق بیش از کمیت، از برخی جنبه‌های دیگر حائز اهمیت است.

توافق بر سر کاهش سقف تولید، در شرایطی صورت گرفته که اوپک چند سال پیش نظام سهمیه‌بندی را حذف کرد. این بزرگ‌ترین انتقاد وزیر نفت فعلی ایران به دولت قبل در حوزه اوپک است. به اعتقاد بیژن زنگنه، حصد نظام سهمیه‌بندی اوپک، موجب شد برخی کشورها همچون عربستان، بیش از سهمیه تعیین‌شده قبلی خود در بازار، نفت تولید کنند و به‌این‌ترتیب پس از آن، از غیبت کشورهایی همچون ایران در بازار که به دلیل تحریم‌ها حاصل شده بود، به نحو مناسبی بهره‌برداری کنند. به‌همین دلیل ایران در سه سال اخیر همواره خواستار بازگشت نظام سهمیه‌بندی اوپک بوده است. از سال گذشته که در آستانه نشست دوحه، موضوع فریز نفتی یا همان توقف تولید نفت کشورها در سقف کنونی به‌وسیله عربستان مطرح شد، ایران مخالف جدی آن بود، چراکه با توجه به لغو تحریم‌ها، ایران در صد بازگرداندن تولید خود به میزان پیش از تحریم‌ها یعنی چهار میلیون بشکه در روز بود و فریز نفتی را طرحی برای امتن‌تراشی سعودی‌ها با بازگشت

معاون مدیرعامل شرکت ملی نفت ایران با بیان اینکه در الگوی جدید قراردادهای نفتی باید حداکثر جذب فناوری صورت گیرد، گفت: سهم ساخت داخل در این الگوی قراردادی باید به ۷۰ درصد برسد. به گزارش پایگاه اطلاع‌رسانی شرکت ملی نفت ایران، غلامرضا منوچهری، معاون مهندسی و توسعه شرکت ملی نفت ایران، در مراسم تودیع و معارفه مدیران عامل شرکت نفت و گاز پارس که صبح شنبه ۱۰ مهر در ساختمان مرکزی شرکت برگزار شد، گفت: فرهنگ کارکنان شرکت نفت و گاز پارس در حفظ شأن مدیریت بسیار بالاست. وی انتخاب مدیرعامل شرکت نفت و گاز پارس را براساس صداقت، درستی و پایبندی به اهداف برشمرد و گفت: با توجه به کار

معاون مدیرعامل شرکت ملی نفت ایران در امور مهندسی و توسعه:

وجود ظرفیت داخلی سازی ۷۰ درصد در صنعت نفت کشور

شرکت‌های بین‌المللی به‌عنوان سازمان پیشگام عمل کنیم و فعالیت‌کردن ما در عرصه بین‌الملل باعث شده همچون گذشته پیشگام نباشیم. وی صنعت نفت جهان را صنعتی در حال تحول برشمرد و گفت: در آمریکا به توسعه فناوری‌های شیل‌اول و شیل‌گس‌ها شاهد تحول بازار انرژی بوده‌ایم؛ بر همین‌اساس در حوزه ریکواری و میادین مشترک باید با یک حرکت تحولی به عنوان صنعت نفت برجسته

سازمان دانست و گفت: اگر کارشناسان ما به کار خود مطمئن باشند و از آن دفاع کنند، سازمان مورد حمله قرار نمی‌گیرد و این فرهنگ باید در لایه‌های سازمان فرهنگ‌سازی شود و باید با شفافیت و بازگویی حقایق در دفاع از سیستم گواهی بکنیم. غلامرضا منوچهری انتخاب نیروهای نخبه را به عنوان یک اصل اساسی در صنعت نفت جهان عنوان کرد و افزود: باید با انتخاب نخبگان و همکاری با

سنگینی که در این شرکت انجام می‌شود، نمی‌توان جز براساس شایستگی به انتخاب مدیر دست زد. منوچهری مدیرعامل شرکت در نماینده همه مدیران و مجریان طرح‌ها دانست و گفت: همه مدیران و مجریان مسئول فعالیت‌های خود هستند و باید برای اجرای حجم گسترده کارهای توسعه‌ای و بهره‌برداری اهتمام ورزند. **حرکت تحولی برای درخشش در صنعت نفت جهان** وی کارکنان صنعت نفت را موظف به حفظ اهداف

وی از روند کند پروژه‌های توسعه‌ای ابراز نگرانی کرد و گفت: با وجود منابع کافی برای تکمیل پروژه‌های پارس‌جنوبی، همچنان شاهد کندی برخی فازها هستیم و امیدوارم در آینده این روند تغییر کند و سرعت کار افزایش یابد. وی بر لزوم اجرای سریع‌تر پروژه‌ها تأکید کرد و گفت: در دوران جدید زمان حرف اول را می‌زند اگر برای مثال، در گذشته چاهی در ۱۲۰ روز حفر می‌شد باید این میزان به ۶۰ روز برسد، چراکه این استاندارد جهانی است و ما باید سریع‌تر عمل کنیم. منوچهری با اشاره به اینکه پروژه‌های مشترک با شرکت‌های خارجی از سوی شرکت ملی نفت ایران رهبری می‌شود، گفت: براین‌اساس باید با اقتدار با شرکت‌ها رفتار کنیم و نباید ضعف نشان دهیم.